

РЕШЕНИЕ

№ 2806

гр. София, 27.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Цветанка Паунова

при участието на секретаря Кристина Алексиева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **9042** по описа за **2021** година докладвано от съдия Евгения Иванова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от Дирекция „Инспекция по труда“ – С., чрез упълномощен юрисконсулт, срещу Решение № 20049075/22.02.2021 г. на Софийския районен съд, НО, 8 състав, по НАХД № 11965/2020 г., с което е отменено Наказателно постановление № 22006762/19.08.2020 г., на директора на ИА „Инспекция по труда“ – С., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 5 000 лв. за нарушение на чл. 402, ал. 2 КТ.

В жалбата е изложено становище за неправилност на въззивното решение. Поддържа се, че при правилно установена фактическа обстановка СРС е направил неправилни правни изводи. Сочи се, че от АУАН и НП по безспорен начин се извличали времето и мястото на извършване на нарушението, което било доказано по категоричен и несъмнен начин. Твърди се, че при издаване на процесното НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, нито на материалния закон. Като е приел обратното, СРС бил постановил неправилно решение, поради което се иска неговата отмяна и потвърждаване на процесното наказателно постановление.

Към делото е присъединена и частна жалба от Дирекция „Инспекция по труда“ срещу определение на СРС, с което касаторът е осъден да заплати на [фирма] сумата от 720 лв., представляваща разноски за адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът е представляван от юрисконсулт, който поддържа жалбата и моли за отмяна на въззивното решение. Претендира юрисконсултско възнаграждение, като прави и възражение за прекомерност на евентуално претендираното от ответника по касация адвокатско възнаграждение.

Ответникът - [фирма], в съдебно заседание не е представляван. В депозиран отговор на касационната жалба излага съображения за нейната неоснователност и моли решението на СРС, включително произнасянето по отношение на разноските, да бъде оставено в сила. Претендира адвокатско възнаграждение.

Прокурорът дава заключение, че касационната жалба е основателна.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, VI-ти касационен състав, след съвещание, намира следното:

Касационната жалба е подадена в срок, от надлежна страна, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна. Неоснователна е и присъединената частна жалба.

[фирма] е санкционирано за нарушение на чл. 402, ал. 2 КТ, за това, че при извършена проверка при спазване на трудовото законодателство, на дружеството била изпратена призовка на 05.03.2020 г. по чл. 45, ал. 1 АПК, като било изискано представянето на документи. На 27.03.2020 г. пълномощник на дружеството уведомял контролния орган, че обявеното извънредно положение затруднявало възможността за представяне на поисканите документи, като е била отправена молба за удължаване на дадения срок.

На 21.04.2020 г. е била изпратена покана до дружеството да се яви негов представител за съставяне на АУАН, в случай, че до 27.04.2020 г. поисканите документи не бъдат представени.

На 27.04.2020 г. бил съставен АУАН, а нарушението е квалифицирано като такова по чл. 402, ал. 2 КТ, с дата на извършване 27.04.2020 г. Въз основа на така съставения АУАН е издадено и процесното наказателно постановление, в което при идентично словесно описание и правна квалификация на нарушението на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 5 000 лв.

За да отмени наказателното постановление съдът е приел, че с оглед обявената извънредна епидемиологична обстановка и извънредно полжение в страната, дружеството е било в обективна невъзможност да изпълни предписанието.

Решението е правилно.

Съгласно разпоредбата на чл. 402, ал. 2 КТ работодателите, органите по назначаването, длъжностните лица, работниците и служителите са длъжни да оказват съдействие на контролните органи при изпълнение на техните функции.

За да бъде коректно ангажирана отговорността за извършено нарушение на тази разпоредба е необходимо, да бъде безусловно установено, че работодателя не оказва съдействие на контролните органи. От описаното в АУАН и НП изпълнително деяние на нарушението, не може по безспорен и категоричен начин да се достигне до извод, че дружеството не е оказало съдействие на контролните органи, с което противозаконно е попречило да изпълни служебните си задължения. Между страните не е спорно, че с писмо от 27.03.2020 г. пълномощник на дружеството е уведомял контролния орган, че обявеното извънредно положение затруднявало възможността за представяне на поисканите документи, като е била отправена молба за удължаване на дадения срок. Позоваването на това обстоятелство сочи на обективна невъзможност

да бъдат представени исканите документи в срок, като изрично е поискано удължаването му. Това обстоятелство не е взето предвид от контролните органи, които директно пристъпили към санкциониране на дружеството. Н. на съдействие трябва да е извършено умишлено, с цел да се създаде пречка на контролните органи, което в случая не е налице според касационния състав. Дружеството не е отказало да съдейства на органите, а с оглед обявената епидемиологична обстановка и извънредно положение в страната, е било в обективно затруднение да представи исканите документи. Съдът споделя доводите на решаващия състав на СРС в тази връзка.

На следващо място, налице е още едно, самостоятелно основание за отмяна на процесното наказателно постановление. В него, като санкционна норма е посочена разпоредбата на чл. 414, ал. 1 КТ и е наложена имуществена санкция в размер на 5 000 лв. в действителност обаче неоказването на съдействие се санкционира с разпоредбата на чл. 415, ал. 3 КТ, съгласно която „който не оказва съдействие на контролен орган за спазване на трудовото законодателство при изпълнение на неговите функции, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с глоба в размер от 100 до 500 лв. или имуществена санкция в размер от 2500 до 15 000 лв., а виновното длъжностно лице, ако не подлежи на по-тежко наказание - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лв.“. В случая неправилно е посочена санкционната разпоредба, с което е нарушено правото на защита на дружеството да разбере на какво основание му се налага имуществената санкция. Това основание само по себе си е достатъчно за отмяната на наказателното постановление, поради което обсъждането на другите изложени в жалбата оплаквания е безпредметно.

По отношение присъединената частна жалба, съдът намира, че същата е неоснователна.

С определение по делото на основание чл. 248 ГПК въззивният съд се е произнесъл по молба на процесуалния представител на дружеството, за допълване на решението в частта за разноските. Със свое определение съдът е осъдил Дирекция „Инспекция по труда“ да заплати на „Е. Ар Ес С. България“ сума в размер на 720 лв. Претенцията за разноски е била своевременно направена, а с оглед изхода на делото и на основание бЗд ЗАНН, същата е била основателна. От страна на наказващия орган не е направено възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, поради което съдът правилно не се е произнесъл по неговия размер. Пропускът на органа не може да бъде саниран в настоящото производство.

По тези съображения настоящата касационна инстанция намира и частната жалба за неоснователна.

С оглед изложеното дотук, съдът не констатира наличие на касационни основания по чл. 348, ал. 1 НПК, вр. чл. бЗв ЗАНН, поради което решението на СРС следва да бъде оставено в сила. В сила следва да бъде оставено и обжалваното с частна жалба определение.

При този изход на спора ответникът по касация има право на адвокатско възнаграждение на основание чл. бЗд ЗАНН. Основателно е възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Съгласно чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения ако административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението. Съгласно чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредбата при интерес от 1000 до 5000 лв. възнаграждението е 300 лв. + 7 % за

горницата над 1000 лв. В случая 300 лв. + 280 лв. (колкото е 7% от горницата над 1000 лв. до 5000 лв.) е равно на 580 лв., до който размер следва да бъде намалено адвокатското възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20049075/22.02.2021 г. на Софийския районен съд, НО, 8 състав, по НАХД № 11965/2020 г.

ОТХВЪРЛЯ частната жалба на Дирекция „Инспекция по труда“ срещу Определение, постановено в закрито заседание на 11.11.2021 г., с което Дирекция „Инспекция по труда“ е осъдена да заплати на [фирма] сума в размер на 720 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция.

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда“ С. да заплати на [фирма] сумата от 580 лв. за адвокатско възнаграждение за процесуално представителство и защита пред касационната инстанция.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: